

antikapitalist

sosyalist işçi'nin ekidir

Lübnan: Hükümet Hizbullah görüşmeleri sürüyor Amerika müdahale eder mi?

Lübnan'da ABD'nin desteklediği hükümet ülkeyi iç savaşın eşiğine getiren gelişmeleri bir uzlaşma ile bitirmek istiyor. İlk adım olarak Mişel Süleyman Devlet Başkanı olarak seçildi.

Hizbullah ve muhalefetteki müttefiklerinin milisleri sağcı partileri geri püskürtünce Lübnan Hükümeti Hizbullah'la ateş kes anlaşması imzaladı ve Katar'ın başkenti Doha'da iki taraf arasında daha kapsamlı görüşmeler başladı.

Hükümetteki, 14 Mart diye bilinen koalisyon ABD, Avrupa Birliği ve Suudi Arabistan tarafından destekleniyor.

Görüşmelerde gündemin en başında bir ulusal birlik hükümetinin kurulması ve seçim sisteminin yeniden düzenlenmesi var. Seçim sisteminin yeniden düzenlenmesi muhalefetin temel taleplerinden birisi.

Muhalefet ülke üzerindeki ABD etkisini sağlayacak her gelişmede muhalefetin veto hakkı olmasını istiyor.

İktidara geldiğinden itibaren mevcut hükümet direnişi silahsızlandırma adına sekter bir savaşı başlatmaya çalışıyor.

Bu stratejinin bir parçası olarak hükümet özel güvenlik örgütü kisvesi altında Hizbullah'ın güçlü olduğu Batı Beyrut'a çok miktarda silah ve insan soktu.

İki gün süren çatışmalarda bu milis gücü, onun muhbirleri ve gizli ajanları ve Şii düşmanı çeteler büyük ölçüde temizlendi.

Lübnan'da 15 yıl süren iç savaşın

bitiminde Hizbullah'ın İsrail'den gelecek saldırılara karşı silahlarını koruması kabul edilmişti.

İşgal

Hizbullah direnişi Güney Lübnan'daki İsrail işgalinin kırılmasında belirleyici bir rol oynadı. Aynı şekilde Hizbullah 2006 yazında İsrail'in Lübnan'a saldırısını da püskürttü.

Doha'daki görüşmelerde silahsızlandırılmadan bahsedilmiyor ama hükümet seçim sisteminin değişmesinde ayak sürüyor.

Şimdiki sistem karışık şehir bölgelerinin savaş ağaları tarafından kontrol edilmesine olanak sağlıyor. Lübnan'da 19 etnik ve dini grup var.

Bütün bu gruplar çeşitli hükümet görevlerinin çeşitli dini gruplara verilmesi esas çerçevesinde sıkışmış durumda.

14 Mart koalisyonu bu yapıyı değiştirmek istemiyor. Çatışmalar sırasında kendi taraftarlarının da desteğini kaybeden hükümet aslında bir Amerikan müdahalesi bekliyor.

ABD'nin Beyrut konsoloslüğünde bir yüksek komuta merkezi kurulduğu Beyrut'ta sıkça konuşuluyor. Ayrıca Lübnan kıyılarında ciddi sayıda Amerikan savaş gemisi dolaşılıyor.

Doha'daki görüşmelerin kesilmesi halinde Başkan George Bush ve Lübnan'daki müttefiklerinin ülkeyi yeni bir iç savaşa ve şiddet ortamına sokacağı kesin.

Suriye İsrail görüşmeleri

Golan Tepeleri kimin?

İsrail ve Suriye'nin Türkiye'de dolaylı bir biçimde görüştüğü açıklandı. Yapılan açıklamaya göre iki taraf arasındaki görüşmelerin temelinde İsrail işgalindeki Golan Tepeleri'nin Suriye'ye geri verilmesi, karşılığında ise Suriye'nin İran ile ilişkileri kesmesi ve Lübnan'daki Hizbullah'a desteğini kesmesi.

Golan Tepeleri 1967'de ki Altı Gün Savaşı'nda İsrail tarafından işgal edilmiştir.

İsrail 1981'de Golan tepeleri'ni tek yanlı olarak İsrail topraklarına ilhak etti.

İşgalden bu yana Golan Tepeleri İsrail ile Suriye arasında bir mücadele konusu. İsrail bu bölgedeki işgalini daima bir pazarlık konusu yapmaktadır.

İsrail'in bir kere daha Golan Tepeleri üzerinden Suriye'ye karşı yaptırımlar istemesi bir kez daha bu ülkenin kimin dümen suyunda olduğunu açığa çıkarmıştır. İsrail ve efendisi Amerika için şimdi Ortadoğu'daki temel sorun İran'dır ve ABD bütün görüşmelerde, bütün pazarlıklarda bu sorun doğrultusunda yürümeye çalışmaktadır.

2006 yılında İsrail'in Lübnan'a saldırması ve Hizbullahı imha etmeye çalışması da aynı genel planın bir parçasıdır.

ABD ve İsrail İran'ı bölgedeki müttefiklerinden izole etmeye çalışıyor. Bu gerçekleştiginde açık ki ikinci adım İran'a saldırı olacak.

ABD ve İsrail bugün Suriye'de eskiye oranla kendisiyle anlaşmaya çok daha fazla yatkın bir rejimle karşı karşıya. Babasının yerine Suriye Devlet Başkanı yapılan Beşir Esad babasının yönetiminde olduğu döneme göre çok daha fazla Batıya ve yeni liberal politikalara yatkın.

Yeni liberal politikalar er yada geç Beşir Esad rejiminin Suriye emekçileri ile sert bir çatışmaya girmesine yol açacak. İşte bu beklenti Şam hükümetinin Batı ile, ABD ile yakınlaşmayı ciddiye almasına ve bu politkanın bir parçası olarak da İsrail ile görüşmesine neden olmaktadır.

Lübnan'ın etnik hükümet yapısı

Lübnan 1943'de imzalanan bir anlaşma ile etnik/dini bölünmeye dayalı bir hükümet/devlet yapısına sahip.

1943 anlaşmasına göre devlet başkanı Maronit bir Hristiyan, Başbakan bir Sünni Müslüman, Meclis Başkanı ise bir Şii Müslüman oluyor. Diğer devlet/hükümet görevleri de diğer dini/etnik yapılar arasında dağıtılıyor.

1943'de Maronit Hristiyanlar çoğunluk olmasına rağmen bugün Şii Müslümanlar açık ara en büyük dini grubu oluşturuyor.

Bu nedenle Şiiler eski yapının değişmesini istiyor.

Lübnan'da çarpışan güçler

Lübnan'da karşı karşıya olan güçler iktidardaki 14 Mart koalisyonu ve muhalefetteki 8 Mart hareketi ve Özgür Yurtsever Hareket.

2005 yılında Refik Hariri'nin öldürülmesi üzerine 8 Mart günü Hizbullah ile beraber gösteri yapıyor. Bugün muhalefeti oluşturuyor.

İktidardaki 14 Mart koalisyonu içindeki en büyük güç Refik Hariri'nin oğlunun başını çektiği El Müstakbel (Gelecek), Durzilerin örgütü İlerici Sosyalist Parti, El Ketayip (faşist Falanj partisi), Lübnan Güçleri ve birçok küçük grup.

14 Mart koalisyonu açık faşist ve aşırı sağcıların birliğini oluşturuyor.

Yeni devlet başkanı

Lübnan Genel Kurmay Başkanı Mişel Süleyman iktidar ve muhalefetin onayı ile Lübnan Devlet Başkanı olarak seçildi.

Mişel Süleyman 56 bin askere sahip Lübnan ordusunun başındayken oldukça tarafsız bir pozisyon almış ve İsrail'in Güney Lübnan'dan çıkarılması için savaşan Hizbullah güçleri ile işbirliği yapmıştı.

Ancak daha sonra Hizbullah ile arasına mesafe koymuş ve Güney Lübnan'da İsrail ile Hizbullah güçlerinin arasına Lübnan ordusunu sokmuştu.

Refik Hariri'nin öldürülmesi sırasında orduyu tarafsız tuttu.

Mısır: İşçiler ayakta

Amerikancı rejim

Mısır'da son zamanlarda büyüyen bir grev hareketi var. Mısır'dan devrimci sosyalist Hüsam el-Hamalawy bu işçi hareketinin Hüsnü Mübarek diktatörlüğüne karşı tükselelen mücadelede merkezi bir yere sahip olduğunu ve hareketi cesaretlendirdiğini anlatıyor.

Hüsam el-Hamalawy

Son bir senedir gerçekleşen grevler muhalefet hareketini değiştirmeye başladı. Onlarca yıldır Mısırlılar rejimin baskısı altında korku içinde yaşıyorlardı. Aktivistler tutuklanıyor, hapse atılıyor, işkence görüyor ve vurulup öldürülüyordu. Şimdi bütün bunlar değişti. Son zamanlarda bir tekstil kasabası olan Mahalla al-Kubra'daki iki günlük direniş rejimi sarstı. Şimdi yükselen bir militanlık döneminde yaşıyoruz.

Bugünkü protesto gösterilerinin temeli 2000 yılındaki ikinci Filistin İntifada'sı ile dayanışma hareketlerinde yatıyor.

Filistin İntifadası Kahire'de ve bütün ülkede 1977 yılındaki "Ekmek Ayaklanmaları"ndan bu yana gerçekleşen en büyük gösteriler tetikledi.

Bu gösteriler rejim tarafından vahşi bir biçimde bastırıldı. Ama gösterilerin etkisi Hüsnü Mübarek rejimini sürekli rahatsız etti. Filistin gösterilerinde öğrenciler hareketin merkezindeydi. O sıralarda atılan sloganlardan birisi, "Kudüs'e giden yol Kahire'den geçer" şeklindeydi. Filistin dayanışma gösterileri rejime karşı gösterilere dönüştü. Halk "hükümetimiz niye Filistinlilere yardım etmiyor. Hükümet niye İsrail'e gaz veriyor" diye soruyordu.

Bu küçük gösteriler daha sonra Irak Savaşı'na karşı gösterilere dönüştü. 2003 yılında Kahire'de 50 bin kişilik bir gösteri gerçekleşti. Göstericiler Amerikan bayraklarının yanı sıra Mübarek'in resimlerini de yakıyorlardı.

Savaş karşıtı gösteriler rejimin eleştirilmesinin mümkün olduğunu kanıtladı. Fabrikalarda büyük sorunlara sahip olan işçiler televizyonda Kahire'deki savaş karşıtı gösterileri görüyorlardı. Bu insanların mücadele etme yeteneğini artırıyordu.

Her şey 6 Aralık 2006'da değişti. yeni liberal politikaların ve yapısal değişim programının uygulayıcısı Başbakan Ahmed Nazif kamuda çalışan işçilere artan fiyatlar karşısında ücret artışı vaat etti. Hükümet bu ödemeleri yapmakta gecikince Mahalla'daki tekstil işçileri 3 günlük bir greve çıktılar. Bu fabrikadaki tekstil işçilerinin çoğu kadın. Erkek işçileri eyleme onlar soktu. Birlikte fabrikayı işgal ettiler. Polis fabrikayı kuşatmaya çalıştı ama grevi kıramadı. Mahalla sonunda kazandı. Bu

zafer İkinci Dünya Savaşı'nın bitiminden bu yana Mısır'da gerçekleşen en büyük grev dalgasını başlattı. Mahalla daima Mısır işçi sınıfının mücadelesinin temsilcisi olmuştur. Eğer Mahalla ayakta işçi hareketi de yükseliyordur. Eğer kaybederse işçi hareketi geri çekiliyordur.

Militanlık

2007 yılı içinde Nil Delta'sındaki hemen hemen bütün tekstil fabrikaları greve çıktı. Ardından çimento işçileri greve çıktı, onları demiryolu işçileri izledi. Kahire'de metro işçileri dayanışma için trenlerin hızını düşürdü. Bütün bu mücadelelerde Mahalla işçilerini zaferi yol göstericiydi.

1990'larda grev demek mümkün değildi. Herkes grevi "eski" bir kavram olarak düşünüyordu. 1990'larda örgütlenmekten korkuluyordu. İşçi sınıfı mücadelesi üzerine tartışma hoş karşılanmazdı. İşçi sınıfının en önemli kesimi olan tekstil işçileri yeni liberal politikalarla parçalanmıştı.

1976'da tekstildeki mavi yakalı işçilerin sayısı kabaca yarım milyon olarak tahmin ediliyordu. 2000'in başlarında bu sayı 209 bine düştü. İşte bu nedenle Mısır'da bugün sol rejime karşı en büyük muhalefetin tekstil işçilerinden gelmesine şaşırdı.

Şimdi artık işçi sınıfı kendisini kanıtladı.

6 Nisan 2008'de çeşitli muhalefet grupları Mahalla işçilerinin asgari ücret için başlatacakları grevle nasıl dayanışılacağını tartışmak için toplandılar. Bazıları genel grev talep etti. bazıları küçük yerel eylemler yapalım dedi. Genel grev gerçekleşti bulunmadı ama bir değişimin işaretçisiydi. Solda birçok grubun işçilere inancı yoktu.

6 Nisan başarısız oldu. Panikleyen hükümet Mahalla'ya muazzam ölçülerde polis yolladı. Ülke çapında muhalifler tutuklandı. Planlanan grev ertelendi. Hükümet

Greve çıkmak çok politik bir tutum. Ekonomik bilinç hızla politik bilince dönüşüyor. Mahalla'daki grevci işçiler IMF'ye ve Dünya Bankası'na karşı sloganlar atarken "Kahrolsun Diktatörlük" pankartları taşıyorlardı.

başarısı ile böbürlenmeye başladı. Ancak o gün saat 4'de Mahalla'nın merkezinde kendiliğinden bir gösteri başladı. Polis ateş açtı. Biber gazı kullandı. Gösteriye katılanlar buna rağmen artı ve 40 bine ulaştı.

Mahalla gençleri polise taş atarken "Filistin stili" diyorlardı "devrim geldi, devrim geldi" diye bağırıyorlardı.

Polis çıldırdı ve 2 kişiyi öldürdü, yüzlerce kişiyi gözaltına aldı. Bu politik ve ekonomik mücadeleler gıda fiyatlarının artması ile daha da kızıştı. Mısırlı emekçiler bugün makarna ve pilavdan ekmeğe dönmüş durumda. Bu ekme fiyatlarını daha da arttırdı. Ekmek kuyruklarında kavgalar çıkıyor. Bu kuyruk kavgalarında en az 15 kişi öldü. Ekmek yetersizliği insanları daha da telaşlandırıyor.

Polis geçen ay Giza kentinde bir yığın Molotov kokteyli bulduğunda bunların "terörist" bir gruba ait olduğunu ilan etti ama sonra bunların ekme almak için sade insanların kendilerini silahlandırmaları olduğunu anladılar. Hükümet giderek daha çok panikliyor. Mübarek orduyu ekme yapıp dağıtması için görevlendirdi. Halk yavaş yavaş sokaklara çıkıyor. Yiyecek bulamayan insanların kaybedecekleri çok bir şeyleri yok.

Ben, 10 yıldır sosyalistim. 1998'de Filistin için gösteriler düzenlerken Mübarek hakkında çok konuştuğumuz için eleştirilirdik. Gösterilerde "kahrolsun Mübarek" diye slogan attığınızda, fotoğraflarını yaktığınızda sizi takip eden çok fazla insan olmazdı. Müslüman Kardeşler rejim tarafından grevlerin sorumlusu olarak

gösteriliyor. Bu çok saçma çünkü Müslüman kardeşlerin hiçbir zaman işçi sınıfı içinde ciddi bir destekleri olmadı. Müslüman Kardeşler ülkedeki en büyük muhalefet gücü. Onlar daha çok orta sınıfların ve elitlerin bir kısmının desteğine sahipler.

Ne var ki Müslüman Kardeşler işçi sınıfı ile dayanışma içinde olduğunu ilan etti. Müslüman Kardeşler içinde giderek büyüyen bir kesim rejimle daha sert bir biçimde karşı karşıya gelmek gerektiğini tartışıyor. Bu kesim laik muhalefetle işbirliğini de öngörüyor. Ancak yeni liberalizme, özelleştirmelere ve düşük ücretlere yanıt veren bir programları yok. Grevci işçilere söyleyebilecekleri çok az şey var. Her şeye rağmen Müslüman Kardeşler'in bir kısmı sola yaklaşıyor.

Artık açık ki Kahire'deki küçük gösteriler giderek önemsizleşiyor. Eğer rejimi devirmek konusunda ciddiye alınmak istiyorsan başkent dışı bölgelerdeki grevlere bakmak gerekir.

Bu grevler devam edecek çünkü onları başlatan ekonomik nedenler sürüyor ve grevler sadece ekme peynir konusunda değil. Büyük bir politizasyon var. Bir diktatörlükte bir kamu fabrikasında grev yaptığında devletin kuyruğunda olan sendikacılarla yüz yüze geleceğini ve fabrikanın devlet güvenlik güçleri tarafından çevrileceğini, kaçırılacağını, işkence göreceğini, vurulup öldürülebileceğini bilmek zorundasın. Yani greve çıkmak çok politik bir tutum. Ekonomik bilinç nasıl hızla politik bilince dönüşüyor. Mahalla'daki grevci işçiler IMF'ye ve Dünya Bankası'na karşı

sloganlar atarken "Kahrolsun Diktatörlük" pankartları taşıyorlardı.

Şimdilerde asgari ücret istiyorlar, başkana ve onun yerine geçeceği söylenen oğlu Cemal Mübarek'e karşı sloganlar atıyorlar. Bu, 1905'de Alman Devrimcisi Rosa Lüksemburg'un yazdığı Kitle Grevi kitabındaki duruma çok benziyor. Mısır'daki durum ekonomik taleplerin nasıl politik taleplere dönüştüğü ve politik taleplerin nasıl ekonomik talepleri yeniden şekillendirdiğinin klasik bir örneği. İşçiler bu grevlerde bağımsız sendikalar da istiyorlar. Bütün bunların birikimi Mübarek'in ayaklanan işçiler karşısında çok zor durumda olduğunu gösteriyor.

1980'lerde ve 1990'larda grevci işçilere ateş açarak grevleri bastırabiliyordu. Sanayi geriliyordu ve insanlar korkuyordu. Şimdi durum farklı. Bir fabrika greve gidince diğer fabrikalar ya greve çıkıyorlar ya da en azından dayanışma açıklamaları yapıyorlar. Bağımsız basın grevlerden haberler basıyor. Dolayısıyla işçiler diğer fabrikalarda, bölgelerde neler olduğunu öğrenebiliyorlar. Mahalla'da polis çatışanlar kent yoksullarıydı. Mısır'da kapitalizmin gelişimi aynı ailede bir fabrika işçisinin, bir küçük işletme işçisinin ve belki de bir küçük toprak sahibinin olmasını mümkün kılıyor. Dolayısıyla kent yoksullarının mücadelesi ile fabrika işçilerinin mücadelesi birbirine sıkı sıkıya bağlı.

Şu anda Mahalla işçileri sakin. Ama insanlar hala çok kızgın çünkü talepleri karşılanmadı. Yani, mücadele daha devam edecek...

sallanıyor

Demokrasi mücadelesi savaş karşıtı hareketle birleşince

Grev dalgası Mübarek rejimi için ikili bir sorun yaratıyor.

Bir yandan, direniş ekonominin gelecekteki yeniden yapılanması, yeni özelleştirmeler, kamu çalışanları arasında büyük çaplı işten çıkarmalar için bir engel oluşturuyor.

Diğer yandan ise, 1950'lerde kurulmasından bu yana devletin güdümündeki sendika hareketi için çok büyük bir tehdit oluşturuyor.

Pazar ekonomisine inanan ve pazar ekonomisi uygulayan Mübarek rejimi seçimlerde Müslüman Kardeşlere karşı hükümetin adaylarının kazanması için hala bu devlet güdümlü sendika örgütlerini kullanıyor.

Grevler içerde Mübarek diktatörlüğünü hedeflerken uluslararası boyutta ise rejimin en güçlü destekçisi ABD'yi hedefliyor.

2000 yılından bu yana Mısır birçok sokak eylemi dalgası ve giderek büyüyen bir demokrasi hareketi ile karşı karşıya kaldı.

Kefaya (Yeter) adlı demokrasi hareketi çeşitli grupları birleştiriyor. Demokrasi hareketinin yanı sıra savaş karşıtı güçlü bir hareket de var.

Mayıs 2006'da reform yanlısı hakimlerin protesto gösterileri devlet aygıtı içindeki çelişkileri ortaya çıkardı. Bu arada Müslü-

man Kardeşler örgütü 2005 kasım ayında yapılan seçimlerde bugüne kadar kazandığı en çok milletvekilliğini kazandı.

Demokrasi hareketi ile savaş karşıtı hareketin birleşmesi ve her iki hareketin de kitleselliğinin yanı sıra polis saldırıları karşısındaki militanlığı işçilere de örnek oldu ve sonunda grevler çok militan bir hava içinde başladı.

Şimdi bütün bunlara bir de gıda fiyatlarının ve özellikle de ekmek fiyatındaki artışa karşı başlayan tepki ekleniyor.

Mahalla'dan çıkan dersler

Mahalla işçilerinin mücadelesi Rosa Lüksemburg'un kitle grevleri "canlı politika okullarıdır" tartışmasını da doğruluyor.

Aralık 2006'da grevci işçiler kârlardan işçilere de iki aylık ücret kadar bir ikramiye verilmesini talep ettiler.

Mart 2007'de 5000 işçi devlet kontrolündeki tekstil işçileri sendikasıyla istifa etti. İşçiler sendikadan grevlere karşı kayıtsız tutumunu protesto ediyorlardı.

2007 Eylül ayında işçiler 2006 grevinde anlaşılacak maddelerin hayata geçmesi için ikinci bir kez greve başladılar.

Ama, bu defa grevci işçiler bir yandan sendikacıların ve bazı fabrika, şirket yöneticilerinin görevden alınmasını istiyorlardı, diğer yandan da ekon omik taleplerini geliştirmişlerdi. Bu kez Ulusal Ücret Konseyi'nin toplanarak ulusal çapta asgari ücreti arttırmasını istiyorlardı.

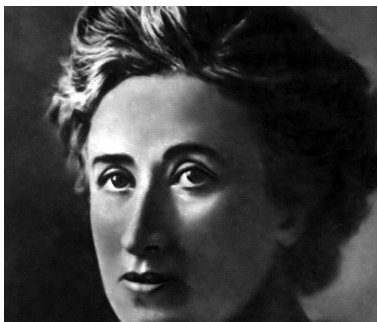
17 Şubat 2008'de, Ulusal Ücret Konseyi, toplanmaya hazırlanırken 10 bni işçi Mahlla el Kubra'da gösteri yaptı. Göstericiler asgari ücretin 1200 Mısır Lirası olmasını istiyorlardı ve bu talep sadece kendileri için değil bütün Mısır işçileri için ileri sürülüyordu.

Mahalla el Kubra gösterisinde işçiler bir yandan da Mübarek ve hükümet aleyhinde sloganlar atıyorlar, diktatörlüğe karşı öfkelerini haykırıyorlardı.

Bir bölgede ikramiyelerin ödenmemesi, nedeni ile başlayan bir mücadele kısa zamanda Mısır işçi sınıfının en önemli kesimi ile devlet arasında yaşam koşullarının değişmesi için mücadeleye dönüşmüş ama bu arada mücadeleye katılan işçiler büyük ölçüde siyasallaşmıştı.

■ Katı ve otoriter Mısır'da Mahalla el-Kubra işçileri toplanma ve gösteri yapma ve düşünceleri ifade etme özgürlüğünü mücadele ederek kazandılar. Mahalla al-Kubra'daki Misr fabrikasının 24 bin işçisi kitle gösterileri için önemli bir kapıyı açtılar ama benzer gelişmeler 2007 yılı boyunca Mısır'ın her yerinde yaşandı.

■ Grev hareketi Mısır sosyalistlerinin yeni bir genç işçi kuşağını kazanmak için çok önemli bir olanak yaratıyor.

Ancak bu o kadar kolay değil. Alman devrimci sosyalisti Lüksemburg'un 100 yıl önce yazdığı gibi sınıf bilinci ve örgütlenme ancak mücadele içinde gelişir.

Siyasal İslam ve arada derede kalanlar

Şenol KARAKAŞ

ABD'nin neo-conları 11 Eylül'den sonra politik edebiyata yeni bir kavram armağan etti: İslamifaşizm!

Bu kavramla birkaç kuş birden vurmayı hedeflediler. Faşizm gibi neredeyse tüm kötülüklerin kaynağı olarak görülen siyasi bir gelenekle İslam arasında özdeşlik kurarak siyasi İslamı dünya savaşlarıyla, Yahudi katliamı ve insanlık dışı işkencelerle birlikte anma şansını yakaladılar.

Mücadele edilen kötülük faşizme benzeyen bir direniş grubu olunca da uygulanan her türden insanlık suçu insanlığın kurtuluşu için atılan adımlar olarak gösterildi.

İngiltere'de Tony Blair'in istifasını, ABD'de Bush'un "topal ördek" durumunu göz önüne alırsak İslamifaşizm iddiasının inandırıcı bulunmadığı açık. ABD'nin Afganistan, Irak ve olası İran işgallerini meşrulaştırmak için ürettiği iddialara dünya üzerinde çok fazla inanan yok.

George Bush ve ulusalcılar

Dünyada siyasi İslam'ın öncelikli tehdit olduğunu söyleyen Bush, Türkiye'de ise Genelkurmay! Askerlerin dışında cumhuriyetçiler, bürokrasi, CHP ve solda yer alan bir dizi siyasi akım öncelikli sorunun İslami gerici olarak olduğunu iddia ediyor.

Bush Irak'ı "İslam tehdidinden temizleyip çağdaş demokrasiyi yerleştirmek için" işgal etti. Yargıtay AKP'yi modern yaşam tarzının ve laikliğin tehdidi olarak görüyor ve kapatmaya çalışıyor.

Sola ne oluyor?

Sol açısından neo-conların uygarlık projesini neredeyse aynı terimlerle savunmak ise içinden çıkılmaz bir çelişki. Siyasi İslamı önüne geçilmesi için her yolun denenmesi gerekli bir yobazlık olarak görülürken ABD ordusuna tüm gücüyle direnen Afgan halkını ya da Irak halkını savunmak mümkün olamaz.

Vahim olan bir durum da Lübnan için geçerli. İsrail 2006'da Filistin ve Lübnan'a saldırıp yüzlerce insanı öldürdüğünde direniş örgütleyen hareketler Hamas ve Hizbullah'tı. Hizbullah'ın direniş İsrail askeri gücünü durdurdu. İsrail'in Lübnan saldırısını protesto eden sol güçler, Türkiye'de İslami hareketi öncelikli tehdit olarak gördüğü, cumhuriyetin kazanımlarını korumak için ulusalcı bir politik çizgide "şeriata" karşı hayali bir mücadele sürdürdükleri ölçüde tutarsız oldular.

Benzer bir durum Irak işgali ve direniş süresince devam etti. Irak işgaline direnen güçlerin başında siyasi İslamcı olduğu su götürmeyen Sadr grubu geliyor. Türkiye'de yapılan mitinglerde, "Irak halkı direniyor, Irak halkı kazanacak" sloganlarını atanlar, durup bir saniye düşünmeliler. Kim bu direnenler? Kim bu direniş örgütleyenler?

Benzer bir soruyu Afganistan için de sorabiliriz. Afgan halkıyla dayanışırken aynı zamanda Taliban'ın ABD ve NATO güçlerine karşı direnişine de güç verildiğini farkına varılmalı.

Siyasal İslam bizim düşmanımız mı?

Sadr direnişinin politik fikirleriyle, Taliban'ın dünya görüşü ve eylem anlayışıyla, Hizbullah'ın siyasi hedefleriyle sosyalistlerin bir ilgisi olmadığı çok açık. Ama bu hareketlerin emperyalizmin işgal ettiği ülkelerde örgütlenen direnişin liderliğini yaptığı da ortada.

İki yüzlülükten kurtulmanın ilk adımı öncelikle bu gerçeği kabul etmek. Siyasi İslam'ın bir yobazlık projesi olmadığını modern bir hareket olduğunu görmek de bir zorunluluk. Kitlelere kriz içindeki solun kaçırıldığı taleplerle sesleniyor.

1990'larda İslami hareketlerin yükseliş nedenleri bu geleneğin modern sınıf ilişkileri üzerinde yükseldiğini gösteriyor. 1994 yerel seçimlerinde bir çok büyük şehir belediyesini kazanan siyasi İslam, bir sene sonra yapılan genel seçimlerden en büyük parti olarak çıktı. Solda bugün ifrata varmış olan Kemalist, yurtsever, aydınlanmacı, laik ve elitist yaklaşım o günlerde çok komik bir hal almış ve "Taksim'e cami yapmak istiyorlar çılgınlığı" atılmaya başlanmıştı.. Yaşanan, Arap milliyetçiliğinin 1970'lerde başlayan çöküşünün gecikmiş bir tekrarıydı.

İslamcı hareketlerin gelişmesi 1970'lerde başlar. Arap milliyetçiliğinin yenilmesi, İran devriminin yarattığı moral üstünlük, İran'ın ABD ordusunu kovalaması, yeni liberal politikaları uygulayan Müslüman ülkelerde İslamcı hareketlerin ekmek ayaklanmalarına önderlik etmeleri siyasi İslam'ın yükselmesinin önemli nedenleri.

Özgürlük ve direnişin bayrağı kimin elinde olmalı?

Antiemperyalizmin bayrağı siyasi İslam'ın elindeyse, o bayrağı geri almak gerek. Yoksulluğa karşı mücadelede siyasi İslam yerine solun cazibe merkezi olması gerek. İşçi sınıfı ve yoksullar üzerinde İslami bir hegemonya varsa, o hegemonyayı kırmak gerek. Çünkü bu, kapitalizmin bazı sonuçlarına karşı ses çıkarana ama kendisini eleştirmeyen bir harekettir.

Kapitalizmin temel eleştirisini yapan sosyalistler, işçi sınıfını, yoksulları, antiemperyalist mücadelenin liderliğini, demokrasi mücadelesinin sınırsız gelişmesi mücadelesini kazanmak zorundalar. Kitleler, kafalarımız kumda şüphe içinde nefes bile alamadan duraklamışken, demokrasinin bırakılmı bayrağını, sopası bile elimizde değilken, saflarımıza akın etmeyecekler.

Değişim isteğinin sözcüsü olmanın, kitlelerle bağ kurmanın yolu, türban, darbe, parti kapatma sorunlarında; savaşta, IMF politikalarına ve sosyal hak kayıplarına karşı birlikte mücadele etmektir.

Bu, kitlesel tartışmalara kapı açar. Bu kapıdan girmeden kitleler siyasi İslam'ın saflarından solun saflarına geçmeyecek. Bugün bu sorunlara ses çıkarmadan, demokrasi, eşitlik ve adalet çağrılarını yüksek sesle dile getirmeden ve aynı zamanda savaş ve işgal politikalarına karşı mücadelenin en önünde, güven vermeden yapılan mücadele sadece tutarsız değildir. Ordunun arkasına sığınarak "cumhuriyet değerlerini" korumak için verilen elitist, tepeden inme ve işçi sınıfıyla hiçbir ilgisi olmayan korkak bir politik yaklaşımdır.

Cumhuriyet değerleriyle övünenlerse ABD'nin işgaline direnen halklarla gerçek bir dayanışma ilişkisi kuramaz.

İşgali ve savaşı anlatanlar yalnızca bombalanan binaların enkazları değil. İşgalin ve zulmün psikolojik boyutu da en az ölümler kadar çarpıcı. İsrail'in Filistinlileri bezdirmek için uyguladığı pek çok politika var.

İşgalin 60. yılında

Filistin hâlâ direniyor

Duygu Uysal
Hazal Öztetikler

2-15 Mayıs tarihlerinde uluslararası bir organizasyon olan Follow The Women'ın katılımcıları olarak Orta doğudaydık. Amacımız savaşın etkilerine birebir tanık olmak ve savaşın adaletsizliğine dikkat çekmekti. Bisikletlerimizle Lübnan, Suriye, Ürdün ve son nokta Filistin'e geçerek rotayı tamamladık. Gittiğimiz ülkelerde mülteci kamplarını ziyaret ettik, yerel halkın ve hükümetlerin Ortadoğu sorununa ve savaşa bakışlarını konuşma fırsatı bulduk.

Lübnan

Lübnan 2006 savaşının izlerini hızla sarıyor. Her yerde inşaat olmasına rağmen bir sürü inşaatların her yerinde devam ederken uluslararası birçok firmaya rastlayabileceğiniz lüks yerleşim yerleriyle görkemli bir şehir sizi bekliyor.

Beyrut'ta fazla seçeneğiniz yok ya şehrin lüks ve güvenlik tedbirlerinin son derece sıkı olduğu bölgelerinde dolaşacaksınız ya da savaşın ve yoksulluğun insanları, hayatları ezip geçtiği mülteci kampları ve mahalleleri ziyaret edeceksiniz.

Sabra ve Şatilla kamplarına gittiğimizde Lübnanlılar ile mülteciler arasındaki bu derin uçurumu gerçekten gördük. Kamplardaki mültecilerin yaşam şartları çok zordu ve kamplarda farklı mesleklerle sahip birçok insan olsa da, ne yazık ki hiçbiri Lübnan'da mesleklerini yerine getirebilme hakkına dahi sahip değiller.

Biz oradan ayrıldıktan hemen sonra Hizbullah ve hükümet arasında çatışmalar çıktı; fakat aşırı güvenlik dikkat çekiyordu. Bazı sokaklara polis kontrolü ile girilebiliyordu ve bu sokaklarda fotoğraf çekmek yasaktı.

Beşir Esad'ın Suriyesi

İkinci durağımız olan Suriye'de Beşir Esad'ın gölgesini her yerde hissettik. Kanım ruhum Esad'ın diye bağırın çocuklar karşıladı zaman zaman bizi.

Orada ziyaret ettiğimiz mülteci kampı büyük bir mahalleydi. Mültecilerin çoğu 1948 den beri

orada yaşıyormuş ve yeni doğanlar Filistin'i hiç görmemişler. Aralarında Iraklı mülteciler de vardı. Bir okulun bahçesinde bir sürü mülteci ile tanıştık. Hepsi Arapça bize bir şeyler anlatmaya çalıştılar, kısıtlı Arapça çevirilerle anlaşmaya çalıştık. Dünyanın dört biryanından gelenlerin onları dinleyerek, sorunlarını durumlarını ülkelerine taşıyacak olması sanırsanız onlar için umut vericiydi. Suriye'de diğer bir durağımızda Golan Tepeleri'ndi.

Golan'nın bir kısmı 1967'den beri orada yaşayan Suriyelilerle birlikte işgal altında. İsrail, işgalden kaçan Suriyeliler geri dönmelerini diye bu evleri yıktığı için Suriye tarafında daha az insan yaşıyordu. Ailelerin bazıları parçalanmış, bazı aile fertleri İsrail tarafında kalmış. Sınırdan evlilik dışında geçiş kesinlikle yasak. Birbirleriyle iki tepeye kurdukları hoparlörler sayesinde anlaşılıyorlar. Arada sınır ve tepede birbirine bağırarak anlaşmaya çalışan ailelerle, Golan, işgali en yoğun hissettiğimiz yerlerden biriydi.

Filistin

Ürdün'de de Suriye de olduğu gibi krallarının resimleri karşıladı

bizi. Kendine has bir yerdin Amman. Lut gölüyse Filistin'e en yaklaştığımız yerdin. Sahilde çadırlarda kaldık. Gölün karşı tarafı İsrail'e kıyı şehri Filistin'e arkasında Kudüs yine İsrail'e ait. Parçalara bölünmüş Filistin'i bir karede gördük. Bizimle birlikte olan Filistinliler sahilde oturabildiklerini ama denize giremediklerinden bahsetti.

Filistin rotanın son durağıydı. Filistin yolculuğumuzun başından sonuna işgali hissetmek mümkündü.

Filistin'e girmek için İsrail sınır kapısını geçmek bizler için bile sarsıcıyken, Kudüs'te doğan bir Filistinlinin, bugün Kudüs'e asla giremiyor olması ya da Ramallah'tan Nablus'a giderken geçtiğimiz kontrol noktasından, grubumuzdaki birçok Filistinlinin on yılı aşkın süredir geçemediğini bilmek İsrail'in uyguladığı zulüm karşısında tepki göstermemeyi imkansız hale getiriyor.

İşgal

İşgali ve savaşı anlatanlar yalnızca bombalanan binaların enkazları değil. İşgalin ve zulmün psikolojik boyutu da en az ölümler kadar çarpıcı. İsrail'in Filistinlileri

bezdirmek için uyguladığı pek çok politika var.

Filistin yerleşkesi içindekiler ve Lut Gölü de dahil çoğu su kaynağı İsrail'in kontrolünde. Su bu coğrafya için ciddi bir sıkıntı ve Filistinliler kendi sularını İsrail'den parayla satın almak zorundalar. Ayrıca hemen her Filistin yerleşkesi yakınında her gün yeni bir İsrail yerleşkesi kuruluyor. Bu evler İsrail tarafından radikal siyonistlere ücretsiz tahsis ediliyor yine malum sebepten.

Diğer bir politika Hristiyan ve Müslüman Filistinliler arasında sorun çıkarmak. Bombalarken ayrıcalık göstermeyen İsrail, kontrol noktalarında Müslüman ve Hristiyan Filistinliler birlikte geçmek istediklerinde sorun çıkarıyor, bir tarafın geçmesine izin vermiyor. Sınırlar içindeki altı yüze yakın kontrol noktası ya da her gün biraz daha uzayan, Filistin yerleşkelerini hapishaneye çevirmeyi amaçlayan duvar, direnen Filistin halkına uygulanan zulümlerin en çarpıcı ve vücuda gelmiş örnekleri.

Filistin de ilk olarak Eriha'da Akba Cebir mülteci kampını ziyaret ettik. 75.000 nüfuslu kampta, insanların koşulları son derece kötü. Elektrik, su gibi giderler

devlet tarafından karşılanıyor. Ancak evlerin hepsi kötü durumda, İsrail'in bombalarken önceliği mülteci kamplarına verdiğini de yine burada öğreniyoruz.

Filistin de sonraki durak Ramallah, gelişmiş büyük bir şehir, Arafat'ın anıt mezarını da burada ziyaret ediyoruz. Bizler başkent olarak bilsek de onlar başkentlerinin Kudüs olduğunu söylüyorlar bize.

Ramallah'ın Kudüs'e sınırı tamamen duvarla çevrili. Sanatçılar yaratıcı çalışmaları ile duvarı protesto ediyorlar ancak hiçbir resim duvarın getirdiği kısıtlamalara görünmez kılamiyor. Duvar boyunca uzayan araba kuyrukları yakınlarda kontrol noktası olduğunun habercisi oluyor.

Nablus

Rotanın diğer ayağı Nablus, ekonomi başkenti diye anılıyor, İsrail'in en büyük askeri birliklerinden biri şehrin hemen ayağına konuşlandırılmış.

2. İntifada sonrasında şehirde özellikle fabrikalar bombalanmış birçok insan bu yüzden işsiz kalmış. Nablus'ta insanları savaşta unutturmak istemiyorlar.

Eski şehrin labirent gibi sokakları, yıkıntıların civarlarında asılı aile anıtlarıyla, öldürülen gençlerin ya da çocukların resimleriyle dolu.

Organizasyonun elbette ki en çarpıcı bölümü Filistin'di; orada savaş hissetmek için yer değiştirmenize, görmek için aramanıza gerek yok. Her şey bu kadar ortadayken Filistin'in derdi bugün hala ne denli zor, kötü şartlar altında olduğunu anlatmak ve bu çokacı bir durum.

Yapmamız gereken işgale karşı direnişlerinde yanlarında olmak, mesajlarını taşımak ve gerçeği haykırmak, farkındalık yaratmaktır. Bugün Filistin'in tüm üniversiteleri ve pek çok örgüt Filistin'de birlikte bir şeyler yapabilmemiz ve onları daha iyi anlayabilmemiz için değişim programları, gönüllü kampları düzenliyor. Bizim elimizden gelecek olan Filistin'in durumunu iyi anlamak ve orda süren savaşın haksızlığını tüm Dünya'ya teşhir etmek. İsrail'e karşı tek vücut olabilsek bu savaş durdurabiliriz.

İşgalin 60. yılında Filistin hâlâ direniyor.